

Divagar

written by Ferran Planell | 7 de març de 2026

Si avui dissertés sobre el demà, quin sentit tindria –quan el dia s'acabi– posar-me a teoritzar sobre l'ahir? El present és tan breu entre el futur i el passat com ho és l'existència entre el no-res i la memòria.

Ahir celebràvem una calçotada. Fum, foc i vi negre. Un ritual gairebé ancestral. Avui, amb el cervell fregit, em pregunto si no fem exactament el mateix amb les idees que amb els calçots: les coem, les repetim cada any i, sobretot, ens reconforta compartir-les, per més ennegrides que acabin. El meu, de cervell, gairebé me'l puc veure al plat, ben arrebossat, com aquells que em feia menjar ma mare de petit. M'agradaven força. Era una menja exquisida. Potser per això encara no sé si el que penso avui és fruit de la reflexió o simplement d'una sobrecoocció mental.

L'altre dia, en un viatge dins d'un vagó de Rodalies del tot atapeït, però que –tocat per no sé quina divinitat– feia puntualment el seu recorregut, vaig poder escoltar la conversa entre un capellà –ho constatava la sotana– i, imagino, un científic –vist el corbatí de llacet i el barret encasquetat amb un punt d'afectació acadèmica.

– Mossèn, vostè creu en la vida eterna?

– Crec que l'ésser humà és més que matèria. I vostè?

– Jo crec en allò que puc demostrar. I fins ara, més enllà de la mort, només hi he trobat silenci.

– El silenci no prova el no-res.

– Tampoc prova l'eternitat. I jo prefereixo viure amb dubtes honestos que amb certeses indemostrables. Si demà apareguessin proves, canviaria d'opinió.

- La fe no és una prova; és una confiança.
- La confiança, sense indicis, és esperança. I l'esperança és respectable, però no és evidència.
- Potser. Però digui'm: si al final no hi ha res, què en farà vostè de tanta set d'infinnit?

Després que el tren frenés amb aquell sotrac tan poc metafísic de sempre, vaig baixar a la meva parada sense saber qui dels dos tenia raó. Només tenia clar que, si hi ha vida eterna, espero que no sigui en un vagó de Rodalies en hora punta. Potser la religió no és més que la manera més sofisticada que hem trobat d'evitar que el present s'escoli massa de pressa entre els dits. Com la salsa d'un calçot mal pelat.